

ХАНС КРИСТИАН АНДЕРСЕН КОЙ МОЖЕ ДА СЕ СЪМНЯВА В ТОВА?

Превод от датски: Светослав Минков, —

chitanka.info

— Не, това е ужасно! — извика една кокошка. — Там, в курника, се случи ужасна история. Цяла нощ не ще мога да мигна от страх. Добре, че не съм сама в нашия курник.

И тя започна да разправя такива ужаси, че перушината на всички кокошки настръхна, а петелът оклюма гребена си. Значи такава била работата? Да, разбира се. Кой може да се съмнява в това?

Ала позволете ми да ви разкажа тая история от самото начало. Тя започна в един курник на другия край на града.

Слънцето клонеше към залез, когато кокошките се изкачиха една след друга по местата си за спане.

Една кокошка е бели пера и с къси крака — тя носеше редовно яйца и изобщо беше предпочтена кокошка във всяко отношение — също се изкачи на своята пръчица и се почеса с клюна си под крилото. Тогава от нея падна едно перце.

— Я го виж как хвърчи! — каза си тя, като погледна перцето. — Колкото повече се чеша, толкова по-хубава ставам.

Тя каза това на шега, защото, както споменахме по-горе, беше отлична кокошчица. Сетне тя заспа.

В курника цареше пълен мрак. Кокошките стояха една до друга и дремеха. Само една, именно тая, която стоеше редом с веселата кокошка, не бе заспала още. Тя едва слушаше с едното ухо, както изобщо трябва да постъпва всеки, който желае да си живее спокойно. Все пак тоя път тя не се стърпя и прошепна на съседката си от другата страна:

— Чу ли какво казаха? Аз никога не ще кажа името й, ала тук има една кокошка, която иска да се оскубе, за да изглежда по-хубава. Да бях на мястото на петела, бих започнала да я презирам.

Тъкмо над кокошките живееха две кукумявки: мъж и жена с децата си кукумявчета.

А пък кукумявският род, както е известно, има остри уши, затова те чува всяка дума. И мигом цялото семейство ококори очи, а майката кукумявка запляска с криле и каза:

— Не слушайте, не слушайте какво разправят там! Впрочем вие навярно сте чули вече всичко. Че и защо пък да не слушате, когато имате уши. Там една кокошка дотолкова е забравила всяко приличие, че иска да си оскубе всички пера, и то пред петела.

— Пред деца не се приказват такива работи! — рече мъжът на кукумявката.

— Трябва да съобщя това на съседката — каза майката. — Тя е много мила кукумявка.

И тя хвъркна.

— У-ху! У-ху! — завикаха двете кукумявки на гълъбите в съседния гълъбарник. — Чухте ли? Научихте ли новината? У-ху! Една кокошка си оскуба всичките пера заради петела. Тя навярно ще умре от студ, ако не е умряла вече. У-ху!

— Къде? Къде? — загукаха гълъбите.

— Ей там, в съседния двор. Все едно че съм го видяла със собствените си очи. Знаете, просто неприлично е да се разказват такива истории. Ала това е самата истина — да, честна дума!

— Вярваме, вярваме! — казаха гълъбите и загукаха към подолните гълъби: — Там, в съседския двор, има една кокошка — някои дори разправят, че били две: те си оскубали всичките пера, за да се различават от останалите и да обърнат вниманието на петела. Това е опасна игра, много опасна игра! Може да се простудят и да умрат! Кой знае, може и да са умрели вече.

— Събуждайте се! Ставайте! — изкукурига петелът и се изкачи на стобора. Той беше още съвсем сънлив, ала все пак продължаваше да крещи: — Три кокошки умрели от нещастна любов към петела! Оскубали си всичките пера! Ужасна история! Аз съвсем не искам да я крия — нека я чуят и другите!

— Нека я чуят! Нека! — записукаха прилепите.

И кокошките закудкудякаха, а петлите запяха:

— Нека я узнаят всички! Нека! Нека! Нека!

И историята тръгна от курник в курник, докато най-сетне се върна там, отдето беше излязла най-напред.

— Пет кокошки — разправяше една квачка на друга — си оскубали всичките пера, за да покажат коя от тях е повече отслабнала от любов към петела. А после се кълвали една друга до кръв и измрели всички, за срам и позор на своето семейство и за голяма загуба на стопанина си.

Кокошката пък, от която падна малкото перце, разбира се, не се досети, че това е нейната собствена история. И понеже тя беше много почтена особа, каза:

— Аз презирам тия кокошки. Впрочем такива са повечето кокошки. Според мен подобни неща не трябва да се премълчават и аз дори ще направя всичко възможно, за да се напечата тая история във вестниците. Нека я узнаят всички. Глупавите кокошки заслужават напълно това — пък не само те, ами и семействата им го заслужават!

И тая история попадна във вестниците и беше отпечатана с всички подробности. Кой може да се съмнява в това?

От едно малко перце излизат понякога цели пет кокошки!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.